

La ficció és una realitat per succeir

Ana Garcia-Pineda

Del 23.09.16 al 06.11.16

La hibridació dels mons ficticials pertany a la ficció postmoderna, la qual, segons McHale, construeix "zones" en les quals un gran nombre de mons possibles fragmentaris coexisteixen en un espai impossible.

Lubomír Doležel

La ficció és una realitat per succeir suposa un assaig expositiu d'**Ana Garcia-Pineda** que, centrat en el text, el relat i el dibuix, combina diferents conceptes: la teoria dels mons possibles, el concepte de veritat dins de la ficció i l'estudi del món real a través de l'irreal. Gestos i cosmogonies que des de l'àmbit de l'art contemporani desmunten concepcions estandarditzades del nostre món a partir d'un metallenguatge textual i visual en què esdeveniments i lògiques extraordinàries ofereixen una interpretació sobre allò que és ficció i el que podria ser verídica o factible. És a dir, conceptes que permeten entendre com, des de la necessitat d'alterar o modificar algunes de les lleis naturals i socials que operen en aquest món, les coses es pensen en termes de possibilitat i, com des de la ficció, es desafia la lògica diària per proposar altres maneres de veure el nostre entorn. Universos malaltissos, desconcertants, meravellosos, insòlits, d'ironia extrema, perversos que proposen noves construccions i alteracions dels nostres socials conduïts fins a les últimes conseqüències.

En aquest sentit, la instal·lació proposa hipòtesis i anàlisis que deambulen per diferents possibilitats de mons basats en el nostre. Uns recorreguts insòlits que, de manera paròdica, reflecteixen dos conceptes clau en la mediació de la construcció d'aquests relats: d'una banda, existeix una flexibilitat narrativa a tra-

vés de múltiples estructures i perspectives espaciotemporals; de l'altra, una anàlisi sobre els límits dels mons humans i el poder de les realitats paral·leles, un context capaç de crear llocs on les coses que avui poden semblar ficció demà poden arribar a ser veritat.

La ficció és una realitat per succeir –la primera proposta del cicle *Peu a fora. Expedicions i diàspores*– planteja un exercici de translació conceptual sobre realitats i aposta per la confecció d'una cosmogonia personal basada en diferents apropiacions i referents com ara el cinema fantàstic, la literatura, la ciència-ficció i el valor científic. Una atenció interpretativa sobre esdeveniments quotidians que qüestiona els codis de conducta de la mateixa condició humana basats en un nou ordre de les coses.

És per això que l'exposició s'activa mitjançant una instal·lació creada específicament per a l'Espai 13 a partir d'un allunyament espacial i temporal que porta a explorar un total de nou peces: *Color, Forma, Forat, Cos, Funció, Iguals, Llenguatge, Propietat, Temps*. Nou eixos temàtics que empatitzen fidelment amb el títol proposat, que actua com a condensador de cadascun dels espais ficticis, a la vegada que designa i imposa un nou imaginari i un nou valor jeràrquic de les coses. Llocs i comportaments que actuen i impacten en la societat, en l'individu i en la seva vida en col·lectivitat. Un tipus de transformació que enfronta l'espectador a la reflexió i al riure, un riure nerviós, mig dolorós, a mig camí entre l'humor negre i la ironia. Dos elements (la reflexió i el riure) que no acostumen a anar associats però que estan ben presents en el treball de l'artista.

